

Hans Nielsens gimmerlam

Jeg lukte op min kiste
Skillingsvise o. 1860

Jeg lukte op min kiste, hvor mine klæder lå,
tog mine nye bukser med stiklomme på
min grønne modefrakke, min pæne fløjelsvest,
så havde jeg mig pyntet, alt som jeg kunne bedst.

Så så jeg mig i spejlet; jeg syntes jeg var pæn;
så gik jeg hen at bejle til min allerbedste ven.
Det var Hans Nielsens Sidse, for hun var køn og rig;
så syntes jeg det passede ret godt om hun fik mig.

Hans Nielsen var ej hjemme, da jeg til gården kom;
men Sidse ene hjemme, det syntes jeg skam om.
"God aften, lille Sidse!" " God aften, store Per!"
Så smilede i skægget hun, den poliske mær.

"Hør, er Hans Nielsen hjemme; jeg tale skal med ham;
jeg ville gerne købe et tillægs-gimmerlam".
"Min far er ikke hjemme, men vil du følge med,
så kan du se på lammene og sige mig besked".

Så fulgte vi da sammen i fårefolden ind;
der skulle jeg probere min søde Sidses sind:
"Jeg vil slet ikke købe din faders gimmerlam,
jeg vil kun dig begære til ægteviv af ham.

Jeg trænger ej til penge, grundmuret er min gård;
af uldent og af linned de kister fulde står.
Jeg trænger til en kone. Du ene står mig an.
Du kan godt være tjent med at tage mig til mand."

"Ja, til de fulde kister er godt at drage ind",
så taledede min Sidse med smil på mund og kind.
"Og det er godt at bo på en gård af brændte sten,
men det er dog forbandet ,Per, med dine skæve ben."

Moll
Så sprang jeg ud af folden; jeg havde fået nok.
Bag efter mig så brægede den hele fåreflok.
Hvad nytter det at bo i en gård af brændte sten,
når piger ej vil have de folk med skæve ben.